La plus amère punition de nos fautes, c'est qu'elles nous obligent presque toujours à en commettre de nouvelles.

Daniel Stern (comtesse Marie d'Agoult) (1805—1876)

Recenzie la „Anii de groază din România comunistă"

Madrid, 1991, 53 pag., de *Virgil Mateiaş,* avocat pledant din Făgăraş.

Transilvania

Nu-i întreaga Românie, dar este *esenţialul* ei. În primul rând pentru că a fost *Patria sfântă a Dacilor nemuritori* şi în al doilea rând pentru că de 2 000 ani e *inima pulsatilă a întregului Neam Românesc.*

Nenorocirea Transilvaniei a fost *cotropirea* şi *ocupaţia maghiară* care a ţinut cu scop de genocid din sec. XI (după întrângerea — în secolele IX—X — a principilor Gelu, Menomorut şi Glad) până la *1 decembrie 1918,* când Marea Adunare Naţională în unanimitate şi fără condiţii a votat Unirea cu România.

Transilvănenii au adus Sufletului Naţional Român un plus de *curăţenie a conştiinţelor,* un plus de *seriozitate a comportamentelor,* un plus de *temeinicie a activităţilor* şi last but not least indispensabilul plus de *patriotism* aici „în calea răutăţilor" şi aici „în ţara nimănui". Şi într-adevăr, fără patriotism în raport cu conţinătorul statal şi fără *naţionalism* în raport cu conţinutul social: *nu se poate exista* la răscrucea marilor imperialisme cotropitoare şi *nu se poate înainta* pe îngustimea dintre Scylla şi Charibda.

Oamenii din Transilvania.

Sunt cu prisosinţă la înălţimea cetăţii lor. Dovadă în deceniile interbelice: *unanimitatea vârstnicilor* au fost cu Iuliu Maniu (1873—1953) şi *unanimitatea tinerilor* au fost cu Corneliu Z. Codreanu (1899—1938). Excepţiile sunt necesare tocmai pentru a dovedi obligaţia de cunoaştere şi obligaţia de recunoaştere a regulii generale.

Virgil Mateiaş.

Avocat pledant în oraşul Făgăraş.

Membru vechi şi căpetenie autentică a *Mişcării Legionare.* Sans tache et sabs reproche, în funcţia de *prefect* al judeţului în cele 127 zile ale

pseudo-guvernării legionare de la începutul dictaturii generalului Ion Antonescu (1182—1946).

23 august 1944.

Actul de dezesperare al comandantului la moarte. Nu s-a reuşit ce s-a sperat şi ce s-a voit.

6 martie 1945.

Războiul civil dintre *Românii abandonaţi* de marile democraţii occidentale şi *comuniştii inventaţi* şi *susţinuţi* de imperialismul ruso-sovietic. Începe *Teroarea stalinistă* mai feroce în România decât în toată Europa de Est şi începe nesfârşitul *infern comunist* cu scop determinat de *decapitare a naţiunii* şi de *reificare a Românilor.*

În vara 1946 e distrusă *Mişcarea de Rezistenţă Naţională* a generalului Aurel Aldea. În vara 1947 e distrus *Partidul naţional-ţărănesc* al lui Iuliu Maniu şi al lui Ion Mihalache. La 30 decembrie 1947 e abdicat, jefuit şi alungat *Regele Mihai I cel Devotat.* În mai 1948 sunt arestate şi întemniţate *ambele ramuri:* Nicolae Pătraşcu şi Radu Mironovici ale *Mişcării Legionare.*

La 11 iunie 1948 *confiscarea întreprinderilor industriale* şi la 2 martie 1949 *confiscarea proprietăţilor agrare.* Fascismul şi naţional-socialismul au confiscat libertatea, dar *au respectat proprietatea,* care e cazemata de apărare a Libertăţii în împrejurări nefavorabile şi dispozitivul de recucerire a Libertăţii în împrejurări favorabile. Comunismul a completat *confiscarea Libertăţii* cu *confiscarea Proprietăţii* şi astfel a construit *statul totalitar* nu 50%, ci *100%*

Virgil Mateiaş.

Prima întemniţare 15 mai 1948 — 14 octombrie 1955. Prin aplicarea art. 209 cod Penal: complot împotriva statului comunist.

A doua întemniţare 11 februarie 1959 — 30 iulie 1964. Prin aplicarea art. 193 cod Penal: activitatea împotriva clasei muncitoare.

Precizarea în atenţia istoriei.

Art. 209 c.p. este publicat, dar *art. 193 c.p.* este secret.

Pentru dovedirea *complotului* zis *antistatal* e suficient să te fi întâlnit întâmplător pe stradă cu un membru al aceleiaşi foste organizaţii politice şi în următoarele 24 ore să nu relatezi în scris Securităţii de Stat: tot ce ai auzit, tot ce ai vorbit şi tot ce ai observat cu imaginaţia în plus de raţiune. Iar art. secret 193 c.p. are aplicativitate *retroactivă de 3—4 decenii* şi vizează orice activitate faptică şi orice apartenenţă morală în *Mişcarea Legionară,* socotită: principala *rezistenţă anticomunistă* şi adversarul singur temut în masele populare de Partidul Comunist.

E uluitor cum licenţiaţi ai Facultăţii de Drept pot accepta, pot aplica şi pot semna asemenea *monstruozităţi juridice:* obligativitatea denunţului fără faptă concretă, judecare şi condamnare în baza unor legi secrete, aplicarea retroactivă cu peste 25 de ani a acestor legi secrete şi degradarea instanţelor de judecată în unelte ale represiunii politice.

La pag. 27 Virgil Mateiaş arată şi subliniază *comportamentul real pozitiv* şi *real uman* al unei *Evreice nuntită avocata sa din oficiu.* Şi eu cunosc cazuri

similare în experienţa mea cu Partidul Comunist şi cu Securitatea de Stat din 1952 până în 1973, deci Evreii la fel ca noi Românii au *oameni divini* alături de *oameni satanici* şi deci nu-i just orice fel de diagnostic colectiv legat de rasă sau de naţiune.

În cele 53 pagini ale lucrării, Virgil Mateiaş expune cu maximă sinceritate şi cu total curaj: tot ce a trăit, tot ce a observat, tot ce a gândit şi tot ce a luptat pentru a *rezista fizic* şi pentru a *supravieţui moral* în aceşti *16 ani de întemniţare* aproape în întreg gulagul: Nu al României comuniste sau al României comunizată, ci al României *sub* ocupaţie sovietică şi în continuare *sub* dictatura comunistă.

Mai bine decât toţi ceilalţi evocatori şi analişti, prezintă cele două *demenţe colective* şi cele două *monstruozităţi umane:* a) *reeducarea prin tortură fizică* model închisoarea Piteşti din anii 1949—1951 şi b) *auto-demascare din epuizare* şi *drept laşitate* model închisoarea Aiud din anii 1961—1963.

Nu-mi permit a reproduce, întrucât ce relatează Virgil Mateiaş este literă de Evanghelie în plus de *adevărul istoric* şi deci trebuie citit, studiat şi meditat în scrisul său şi nu al altuia. Îndreptăţiţi la judecăţi de valoare sunt numai cei care au fost prezenţi şi deci care sunt *martori de la faţa locului* şi *victime personale ale iadului.*

Până aici nu putem spune decât că lucrarea lui Virgil Mateiaş e *însăşi adevărul istoric* şi e *însuşi sublimul moral.*

Dar iată că există *ceva* cu care nu putem fi de acord şi împotriva căruia nu putem decât protesta.

Un *corp străin* introdus de o *mână străină* cu *scop străin* şi din *interes străin.*

Pag. 34—35

Reproduc exact textul pe care *nu-l recunosc a fi al lui* Virgil Mateiaş şi pe care *îl repudiez* în numele adevărului istoric superior chiar Mişcării Legionare şi chiar Naţiunii Române.

Iată:

„Am vorbit apoi despre activitatea lui Horia Sima, despre legitimitatea calităţii de conducător prin proprie impunere, cât şi prin investigarea dată de Căpitan, atunci când i-a trimis generalului Dumitru Coroamă o pietricică, adusă de la închisoare de soţia Căpitanului, pe care el scrisese cuvântul: „Mişcaţi-vă", piatră pe care generalul Coroamă trebuia să o dea lui Horia Sima.

La cererea generalului, eu însumi l-am căutat pe Horia Sima pentru a-i da acel mesaj. Eram fugari amândoi."

. . . . . .

„Am mai vorbit de un alt aspect istoric al activităţii lui Horia Sima, cu ocazia Dictatului de la Viena, când acesta l-a sfătuit pe prof. univ. şi fost ministru Mihail Manoilescu să nu semneze actul ce i se va prezenta de contele Ciano, ministrul de externe al Italiei şi de von Ribbentrop, ministrul de externe al Germaniei, pentru că va fi un Diktat prin care se va pierde

Ardealul şi el va intra în istorie ca un trădător. Manoilescu a cerut un răgaz spre a-l întreba pe Regele Carol II, ce se afla permanent la Consiliul de Coroană. Revenind i-a spus lui Horia Sima că regele i-a cerut să semneze în orice condiţii."

. . . . . .

„Cele de mai sus mi-au fost relatate mie de însuşi Mihail Manoilescu, în 1948 la Ocnele Mari, aflndu-ne amândoi în aceeaşi cameră şi în relaţii de stimă reciprocă."

Închid citatul.

Absolut tot ce-i mai sus este *fals* în sensul că nu corespunde adevărului istoric şi încearcă înşelarea posterităţii. Singurul lucru adevărat sunt ultimele 5 cuvinte „în relaţii de stimă reciprocă", cu ilustrul şi nemuritorul prof. ing. Mihail Manoilescu (1885—1950).

N-a existat nici o pietricică.

D-na Elena C.Z. Codreanu, astăzi Praporgescu, este în viaţă şi nu poate decât dezminţi această invenţie. Dimpotrivă, dânsa a adus de la *Penitenciarul Special Râmnicul Sărat* un *bilet scris de mâna lui Corneliu Z. Codreanu:* „*linişte*" şi îndemnul verbal către legionarii liberi de afară *să se abţină de la orice acţiune* şi să dea impresia de inexistenţă.

Idem nu corespunde adevărului istoric şi este înşelarea posterităţii afirmaţia cum că Horia Sima *ar fi fost investit la conducerea Mişcării Legionare* chiar de către Corneliu Z. Codreanu. Dovezi irefutabile şi argumente de raţionalitate aduc în cărţile mele încă needitate: „*Pentru ce a fost asasinat Corneliu Z. Codreanu?*" şi „*Pentru ce Horia Sima la conducerea Mişcării Legionare?*"

Textul mai sus reprodus din pag 34—35 ale lucrării lui Virgil Mateiaş este — aşa cum am spus — un *corp străin* introdus de o *mână străină* în *manuscrisul trimis în 1991 de la Făgăraş la Madrid spre editare.*

Tipărirea este indicată pe prima pagină: „*Editura Mişcarea Legionară. Madrid 1991*". Prezentarea lucrării este semnată „*N.R.*", adică iniţialele lui *Nicolae Roşca,* primul aghiotant al lui Horia Sima la Madrid.

După opinia mea, textul reprodus mai sus: *nu provine* de la Mateiaş, ci *a fost scris* şi *a fost introdus* sau de Horia Sima sau de Nicolae Roşca.

Exact cum după moartea lui Const. Papanace *i se atribuie acestuia* în mod mincinos o *declaraţie de complicitate* la deciderea atentatului din 21 sept. 1939 împotriva primului ministru Armand Călinescu.

Adevărul istoric.

Actele anarhice din noiembrie 1938 şi *atentatul* contra lui Armand Călinescu din 21 sept. 1939 au fost *concepute, ordonate* şi *plătite de Mihail Morusoff* şi Horia Sima le-a executat în baza *convenţiei reciproc avantajoase* funcţionând la acea epocă între ei. Inventând „pietricica" cu mesajul „mişcaţi-vă".

Horia Sima *unelteşte aruncarea responsabilităţii exact asupra victimei Corneliu Z. Codreanu.*

O asemenea *minciună* nu poate fi acceptată, oricare ar fi obligaţia de disciplină a subordonatului faţă de şef şi oricare ar fi amintirile din copilărie sau prietenia din adolescenţă la Făgăraş.

O asemenea *blasfemie* şi un asemenea *sacrilegiu* nu poate decât revolta calitatea de *om* în persoana oricărui *legionar* şi ierarhia de valori *subordonând Legiuna Naţiunii* şi *Naţiunea lui Dumnezeu.*

La 17 aprilie 1938 Corneliu Z. Codreanu şi Statul Major Legionar ing. Gh. Clime *n-au fost* arestaţi: ci *s-au lăsat,* poate mai exact *au vrut să fie arestaţi: primo:* pentru a face Patriei serviciul de politică externă *a dispariţiei pe durata de timp* cât nu Germania, ci Anglia are atotputernicia în Europa şi *secundo* pentru a da *bătălia supremă umană* a *suferinţei* voluntar acceptată şi a *răbdării* mai tare ca duşmanii, astfel încât o dată cu victoria politică *Mişcarea Legionară să aibă sfinţenie.* Persoana mea e *martor de la faţa locului* şi Tribunalul Istoriei nu poate ignora depoziţia unui *supravieţuitor* din penitenciarul special de la Râmnicul Sărat 1938—1939.

Să revenim la părţile pozitive şi nemuritoare ale cărţii lui Virgil Mateiaş. Să reproducem inegalabilele texte care *reconstituie Adevărul istoric.*

Pag. 20.

„Am fost dus la Ministerul de Interne... Mă cerceta locotenentul-major Ion Gheorghe Marin supravegheat de căpitanul Enoiu. Nu ştiu dacă aceste nume erau reale sau conspirative."

Pag. 21. 22 şi 23.

„Numaidecât mi-am dat seama că eram într-o cameră de tortură. Bătaia. S-au năpustit asupra mea căpitanul Enoiu şi locotenentul Brăilă. Erau în cămaşă, cu mânecile suflecate. M-au bătut, întrecându-se amândoi, cu bastoanele de cauciuc. Mi-au prins apoi mâinile şi m-au bătut la pălmi. Enoiu în dreapta, celălalt în stânga. Am numărat până la cincizeci. N-am scos nici un ţipăt. Ei aşteptau să strig. Osteniseră, căci mă loveau cu o sete păgână. I-am auzit înjurându-mă printre dinţi. Apoi am căzut. M-au sculat, mi-au dat apă să mă refac şi au luat-o de la început. De data asta mă loveau şi cu cismele. Iar am căzut. Enoiu văzându-mă zdrobit, a plecat lăsându-mă cu Brăilă. Acesta m-a ascuns în altă cameră. S-a aşezat pe scaun în faţa mea întrebându-mă de complici. N-am răspuns. Mă lovea. Cădeam. Mă ridica şi mă bătea în continuare. Iarăşi cădeam. Mă izbea cu picioarele cerându-mi să mă scol. Mă ridicam cu greutate, dar mă trântea din nou. Ameţit, am rămas întins pe ciment. A chemat medicul. Acesta mi-a adus apă şi valeriană. M-a ridicat aşezându-mă pe scaun. Brăilă l-a întrebat din ochi dacă mai rezist, dacă mai suport schingiuiala. Medicul mi-a luat pulsul şi a răspuns afirmativ. Atunci plin de mânie şi scârbă, am izbucnit: „Cum poţi dumneata aproba acest mod de anchetare? Uită-te la capul meu şi la mâinile şi picioarele acestea umflate ca butucii. Ce, medic eşti dumneata?" Nu mi-a

răspuns nimic şi s-a retras. Brăilă s-a aruncat din nou asupra mea, mai turbat încă, izbindu-mă cu capul de perete. Am căzut într-un somn profund vecin cu moartea. Când m-am trezit, mâinile îmi erau vinete şi mă dureau îngrozitor.

„— Hei, spui acum, Dumnezeii mătii de bandit?"

„Îmi căuta mâna dreaptă care sângera şi pe care încercam să o feresc de alte lovituri. Dar el tot în ea lovea cu vâna de bou. Durerile erau cumplite. E căzul să spun că Brăilă nu era anchetator, ci era întrebuinţat numai la bătăi şi torturi. Despre acest individ am mai vorbit cu ocazia arestării din Făgăraş în 1948. Dement, sadic şi ucigaş. Ţiganul cu grad de plutonier era tot la uşă. A intrat conspirativ unul îmbrăcat civil. S-a apropiat de mine, mi-a pus ţigara aprinsă pe mână. M-a ars, dar eu nu am simţit. Mi-a cerut să vorbesc. Am tăcut. M-a izbit cu bocancul în fluierul piciorului, m-a înjurat de mamă şi a plecat."

„Exasperat, Brăilă a tăbărât din nou pe mine şi m-a călcat în picioare. Am rămas jos, întins, pierzându-mi cunoştinţa. M-au trezit şi m-au dus proptindu-mă la infirmerie. M-au întins pe pat, mi-au făcut nişte injecţii pentru încercata mea inimă: „bătaie ştiinţifică" mi-au zis, care te duce până pe pragul morţii şi te readuce. Nu e politic să mori în anchetă."

„Întors în celulă m-a cuprins un tremur pe care nu-l mai puteam stăpâni. Îmi clănţăneau toţi dinţii. Durerile sporeau, sângele se închegase şi rufele se lipiseră de corp."

„Eram iarăşi singur".

„Au trecut multe zile şi nu puteam mânca, nu puteam apuca lingura. Luam pe palme castronul cu ciorbă şi o sorbeam în neştire. De multe ori mi se vărsa pe piept, lunecându-mi castronul. Cei ce-mi aduceau mâncarea se uitau pe vizetă şi mă urmăreau cu milă. Eram desfigurat, cu capul şi obrajii cu vânătăi, cu mâinile umflate şi negre."

„Pe aceeaşi vizeată m-a certat şi ministrul de interne Drăghici, admirându-şi opera. Reluat la anchetă, s-a recurs la ameninţări de altă natură: „Dacă nu spui îşi arestăm nevasta şi copiii".

„N-am ce spune" — le-am răspuns. I-am acuzat din nou şi am cerut să vină procurorul. Mi-au răspuns că m-a văzut deja tov. ministru şi e de ajuns. Procurorul nu a venit să mă vadă niciodată deşi era obligat să supravegheze lucrările anchetatorilor."

„În luna septembrie 1958, anchetatorul Ion Gh. Marin văzând că nu obţine de la mine recunoaşterea complotului, a extins cercetarea şi asupra activităţii mele politice anterioare lui 23 august 1944, după ce a ţinut să-mi spună că el nu a participat la bătaie. Mi-am luat răspunderea tuturor faptelor mele, arătând că nici unul din colaboratorii mei din Făgăraş nu mai este în viaţă. Au murit în război sau în închisori. Astfel, nu am adus cu mine în închisoare pe nimeni. Nu mi-am încărcat sufletul cu o astfel de povară."

„Mi-aduc aminte că alţi anchetatori sau bătăuşi mi-au spus cu neruşinare că ne vor lua nevestele, iar dacă vor refuza cerinţele lor, le vor face „curve". Noi nu vom mai ieşi din închisori, ori vom ieşi pe brânci nişte epave."

Închid citatul.

După 6 ani de *dictatură carlisto-antonesciană* (10 febr. 1938 — 23 august 1944) şi după 45 ani de *dictatură comunistă* (6 martie 1945 — 22 decembrie 1989) ar fi firesc şi ar fi obligat ca supravieţuitorii Mişcării Legionare *să nu mai poată fi înşelaţi cu intrigi* şi *să nu se mai înşele singuri cu prejudecăţi sau iluzii*. Dar ceea ce e absolut sigur şi aici e un aport concret la viitorul Naţiunii: încă are *resurse de rezistenţă* şi încă are *potenţial de idealizare* o Ţară care a dat *zeci de mii de eroi* asemenea lui Virgil Mateiaş şi o Ţară al cărei tineret universitar *preferă să continue* decât să dezmintă.

Martirii sunt sămânţa viitorilor *eroi*.

Oasele din pământ au viaţă şi vor rodi.

În cer sunt *suflete* care ne observă şi ne îndrumă. Iar pe pământ încă sunt *supravieţuitori* şi încă sunt *devotamente*.

Cei care nu înţeleg să afle versurile lui Radu Demetrescu-Gyr:

„Voi nu ştiţi ce-nseamnă Învierea din moarte
Căci n-aţi fost cu noi în celule."

Milcoveanu Şerban

22 Septembrie 1993.
Bucureşti

ÎNVIEREA

Nr. 4 din 1994
arhivă istorică
magazin ştiinţific

PATRIA DACILOR
INIMA ROMANILOR